

дватамата братя Денчю и Ралю, които се убити на кръсть при портитѣ имъ и вмерисана, та народа го е страхъ и не можеть да ги погрѣбѣтъ; хора да ни дадете. — Пашаго попита има ли още хора убити? — Петко каза: тѣзи видѣхъ съ очитѣ си, тѣзи ви казвамъ; но чувамъ, че много хора имало исклани и избити, като каза въ махлата си, че имало една жена и мжжъ убити, Овчара Мирку и на Кира Петковъ жена му Мона на пржга заклати, казватъ; но не съмъ ги видѣлъ съ очитѣ си, както и на другагѣ имъ много избити, що си чува. — Пашата попита това кой го прави? — Петко му каза: Башибозуцитѣ. — Тогава пашата изрѣче на високо тия думи къмъ башибозуцитѣ: „Който е отъ васъ мжжшъкъ, да отиде срѣшу неприятельтъ, който не е далече отъ тука, а е на балкана въ Хайнъ-Бозазъ; та жителитѣ на това нѣщо нѣматъ никаква поглѣшка, гдѣто тѣ хенъ дългъ е, каквото поиска Султана, да даватъ, дължни са.“ Следъ туй той погледна надолу и видя единъ трень съ отворени кола, и на войницитѣ главитѣ са виждатъ, да иди отъ Едирне и заминува за Ямболъ. Подиръ туй каза на насъ: „моли бждете свободни и влѣзте въ стаята на станцията, гдѣто послѣ като го испратя съ войската, отговори ща ви на молбата и ний влѣзохме. Ето слѣдъ малко пристигна трена и пашата разумя, че ще ся замай; та прѣди да дойде при насъ, влѣзе аджемена хаджи Юдеверди агà и на утешаваше, даде ни и джигара да си направимъ; но пашата влѣзе въ стаята и ний ги изгасихми и стяхми прави. Когато влѣзе той въ стаята, вратата ѳ останахж отворени и видя, че заменувахе единъ чаушенъ отъ редовната войска и го повика, който на часа дойде. Попита го, какъ та викатъ и отъ кой си бюлюкъ (рота)? отговори му се, че го викатъ Хасанъ чаушъ и отъ четвъртий бюлюкъ. — Подиръ това пашата излѣзе, повика него и нази та извика тия думи, (а башибозуцитѣ бѣхж са нарѣдили наоколо да ни слушатъ, какво ще му говоримъ и какво ще ни говорѣ) Къмъ чаушена и каза: „аладжанъ бешъ неферъ янижна, гидидженъ бу чорбаджиларленъ, хемъ бунарж. хемъ ехалие мухжфжза едедженъ, хемъ башибозукъ сокмяджак-